

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: X., narozený dne X.,
státní příslušnost Čínská lidová republika,
X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2021, č. j. U-1515/VL-11-HA08-PD7-2000

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2021, č. j. U-1515/VL-11-HA08-PD7-2000 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 7. 6. 2021 k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2021, č. j. U-1515/VL-11-HA08-PD7-2000 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

prodloužení doplňkové ochrany podané dne 27. 8. 2019 tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se doplňková ochrana neprodlužuje.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro neprodloužení doplňkové ochrany, protože okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, nezanikly ani se nezměnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí.
3. Žalobce namítal, že rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany lze přijmout, pouze pokud se okolnosti při udělení doplňkové ochrany změnily významným a trvalým způsobem. V jeho případě tomu tak nebylo. K udělení doplňkové ochrany žalobci žalovaný přistoupil z důvodu nemožnosti jednoznačného vyloučení takového zacházení, které by bylo možno podřadit pod mučení či jiné nelidské a ponižující zacházení v případě návratu žalobce do jeho vlasti. Žalovaný konkrétně shledal, že žalobce ve svých vyjádřeních sdělil obavy z opětovného uvěznění poté, co jako novinář psal články o zakázaném hnutí Falun Gong v Číně. Žalobce byl v Číně za svou činnost nějakou dobu uvězněn. Jeho rodina mu pomohla dostat se z vězení, on poté z Číny uprchl. Žalobce se obává návratu do země původu, neboť články, které publikoval, se týkaly hnutí Falun Gong, situace kolem tohoto hnutí je přitom i nadále vážná. Pokud by se vrátil, obává se uvěznění.
4. Žalobce poukázal na informace uvedené ve výroční zprávě Human Rights Watch 2020 a Ministerstva zahraničních věcí USA – Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2019 ze dne 18. 8. 2020. Žalobce má za to, že tyto zprávy nepodporují závěry žalovaného, neboť z nich je patrné, že lidská práva nejsou v Číně dodržována a osoby praktikující Falun Gong nadále čelí perzekuci.
5. Tvrzení žalovaného, že žalobci poskytl dostatečný prostor k tomu, aby v České republice realizoval svůj pobyt za pomoci institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a že neexistuje náležitost žádosti o trvalý pobyt, kterou by žalobce nebyl schopen splnit, nemá při rozhodování žalovaného žádnou relevanci. Skutečnost, že žalobce požádal o trvalý pobyt, mu nemůže být přičítána k tíži.
6. Žalovaný své tvrzení, že v případě žalobce nemůže dojít k jeho vážné újmě při návratu do vlasti, nepodložil důkazy, konstatoval pouze, že žalobci bezprostředně nehrozí nucené opuštění území České republiky. Žalovaný tím říká, že žalobci újma v Číně nehrozí, protože tam nemusí odjet. Pokud by tam musel odjet, vážná újma mu tam hrozit bude. Žalobce považuje toto tvrzení žalovaného za absurdní.
7. Skutečnost, že žalobce nebyl stoupencem Falun Gong, není podstatná. Žalobce psal novinové články o uvedeném hnutí a není podstatné, zda se za stoupence Falun Gong sám označil, ale zda jej tak vnímají původci pronásledování či vážné újmy. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67.
8. Žalovaný nesprávně ve svém rozhodnutí uvádí, že žalobce nebyl v souvislosti se svou činností žádným způsobem obviněn a v jeho domovském státě nedošlo k trestnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

stíhání. Na str. 2 napadeného rozhodnutí přitom správně uvádí, že žalobce byl v Číně nějakou dobu uvězněn a na toto období svého života nerad vzpomíná.

9. Žalovaný ohledně aktuální situace v Číně uvádí, že Čína je členem Organizace spojených národů a přistoupila k různým mezinárodním úmluvám, Čína se však stala členem OSN dne 24. 10. 1945 a k těmto úmluvám přistoupila ještě před rokem 2007, což je rok, kdy byla žalobci poprvé udělena doplňková ochrana. Nejedná se tedy o aktuální informace. Přes tyto mezinárodní závazky bylo dle Zprávy Freedom House – Falun Gongs Secrets for Surviving in China, z 22. 7. 2019, cvičení Falun Gong v roce 1999 zakázáno čínskou komunistickou stranou a osoby praktikující Falun Gong byly podrobeny rozsáhlému dohledu, svévolnému zadržování, mučení a mimosoudnímu zabíjení. Žalovaný musí prokázat, že lidská práva v Číně jsou dodržována v současné době na takové úrovni, že lze nade vší pochybnost vyloučit jakoukoli důvodnou obavu žalobce ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Pokud tuto skutečnost zaručuje přistoupení Číny k výše uvedeným úmluvám, pak žalovaný sám popírá důvody, pro které žalobci udělil doplňkovou ochranu v roce 2007 a následně ji až do roku 2017 (s platností do 19. 10. 2019) opakovaně prodlužoval. Důvodem pro udělení a prodlužování doplňkové ochrany byla nemožnost jednoznačného vyloučení takového zacházení, které by bylo možno podřadit mučení či jinému nelidskému a ponižujícímu zacházení v případě návratu žalobce do vlasti. Žalovaný nijak neprokázal, že by toto zacházení mohl v případě žalobce nějakým způsobem v současné době vyloučit.
10. Žalobce poukázal na zprávu Human Rights Watch za rok 2020, ve vztahu k umlčování novinářů v Číně. Odkázal také na články „Proč je pronásledování Falun Gong největší katastrofou v oblasti lidských práv v Číně a Jaký je stav Falun Gongu po 20. letech, které se týkají aktuální situace ohledně Falun Gongu v Číně.“
11. Žalovaný tak v řízení porušil svou zákonnou povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k individuálním okolnostem případu. Nelze tvrdit, že by v porovnání s rokem 2007 nebo s rokem 2017 (kdy byla doplňková ochrana žalobce naposledy prodloužena), došlo v Číně k tak výrazné změně trvalé povahy, která by odůvodňovala neprodloužení doplňkové ochrany žalobci.

III. Vyjádření žalovaného

12. K udělení a následnému opakovanému prodloužení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany bylo v případě žalobce přistoupeno z důvodu nemožnosti jednoznačného vyloučení takového zacházení, které by bylo možno podřadit mučení či jinému nelidskému a ponižujícímu zacházení v případě jeho návratu do vlasti.
13. Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že udělení doplňkové ochrany je institutem dočasným, který má řešit momentální situaci žadatele. Každému cizinci, který získá doplňkovou ochranu, musí být z doby její platnosti zřejmé, že jde o institut dočasný. To je známo i žalobci, který požádal o trvalý pobyt. V žalobě presumovaný závěr, že žalobci nebude trvalý pobyt přiznán, protože nedoloží potřebné příjmy, podle názoru žalovaného neobstojí, neboť žalobce vypověděl, že žije z úspor, jeho finanční možnosti tedy nejsou nulové. Žalobce zároveň mohl pracovat v jiném oboru, když s ohledem na pandemii COVID-19 nemohl vykonávat svou původní práci průvodce.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

14. Správní orgán nepochybil ani při vyhodnocení obav žalobce při dlouhém časovém odstupu od napsání inkriminovaného článku. Je zjevné, že po 22 letech již čínské orgány ztratily o žalobce zájem, což plyne i z toho, že nebylo proti žalobci zahájeno trestní řízení, neboť Česká republika nebyla požádána o vydání žalobce k trestnímu řízení v zemi původu. V žalobě nadhodnocené problémy stoupenců Falun Gongu nelze bez dalšího aplikovat na případ žalobce, neboť ten nikdy stoupencem Falun Gong nebyl, jen o nich z titulu své profese žurnalisty napsal článek.
15. K námitce nesrovnalostí ohledně uvěznění na straně jedné a obviněním a trestním stíháním na straně druhé žalovaný uvedl, že nikdy nezpochybnil, že žalobce byl uvězněn. Je však třeba rozlišovat mezi uvězněním, které bylo dočasné (pravděpodobně šlo o zadržení v rámci vyšetřování) a trestním stíháním, které by vyústilo v obvinění či dokonce obžalobu. Žalobce tedy byl v minulosti zadržen, nedošlo však v souvislosti s jeho údajnou protivládní činností v roce 1999 k obvinění, resp. nebylo zahájeno žádné trestní stíhání proti jeho osobě.
16. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Replika k vyjádření žalovaného

11. V replice žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný pouze akcentuje dočasnost doplňkové ochrany, nekonkretizuje však, proč se domnívá, že momentální situace žalobce si již udělení doplňkové ochrany nezasluhuje. Žalovaný nezdůvodnil, zda okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňková ochrana není zapotřebí. Zároveň ani nepřihlédl k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že žalobci již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Takový přístup považuje žalobce za nedostačující.
12. K tvrzení žalovaného, že žalobce může požádat o udělení trvalého pobytu, neboť žije z úspor, žalobce upozorňuje, že dle § 71 zákona o pobytu cizinců se za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu považuje pravidelný a úhrnný příjem cizince. K úsporám žalobce tedy v rámci řízení o žádosti o trvalý pobyt nebude přihlédnuto. Žalobce přitom začal pracovat v jiném oboru, z důvodu pracovního úrazu však tuto práci nemůže vykonávat. Doporučení žalovaného, že se žalobce může nahlásit na úřad práce, by také nemělo vliv na situaci žalobce, neboť § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vylučuje podporu v nezaměstnanosti z příjmů, které lze doložit v rámci řízení o žádosti o trvalý pobyt.
13. Žalovaný by měl žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany posuzovat pouze na základě toho, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Skutečnost, že se svůj pobyt snaží vyřešit také v rámci možností daných zákonem o pobytu cizinců, neznamená, že by ztratil důvody pro udělení doplňkové ochrany.
14. K tvrzení žalovaného, že čínské úřady již ztratily o žalobce zájem, žalobce uvádí, že naposledy mu byla doplňková ochrana prodloužená rozhodnutím ze dne 26. 9. 2017, a to s platností do 19. 10. 2019. Minimálně do této doby měl žalovaný za to, že žalobci může v zemi původu hrozit nebezpečí. Nijak však nezdůvodnil, proč by žalobci již v roce 2021 nemělo hrozit vážné nebezpečí a spoléhá pouze na uplynutí delší doby ode dne, kdy žalobce opustil zemi původu. Žalovaný neuvádí, proč se domnívá, že právě po 22 letech si je jistý, že žalobci v zemi původu nehrozí žádné nebezpečí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

15. Jako jediný důkaz uvádí, že Česká republika nebyla požádána o vydání žalobce k trestnímu řízení v zemi původu. Tento argument se však jeví jako zcela nelogický, neboť lze mít za to, že státní orgány Číny neví o tom, že se žalobce zdržuje v České republice. Za této situace tedy ani Čína nemohla požádat o jeho vydání k trestnímu řízení. Žalovaný nemůže s jistotou tvrdit, že proti žalobci nebylo zahájeno trestní řízení. Nadto zahájení trestního řízení není podmínkou pro udělení doplňkové ochrany.
16. Skutečnost, že žalobce není stoupencem hnutí Falun Gong, není rozhodné. Připisuje-li mu totiž původce pronásledování roli stoupence hnutí Falun Gong, což nelze vyvrátit, hrozí mu stejné nebezpečí, jako by byl sám stoupencem. Vzhledem k tomu, že žalobce napsal novinový článek o ideologii předmětného hnutí, lze předpokládat, že je vnímán jako jeho stoupenec. Tvzení žalovaného odporuje dosavadnímu důvodu opětovného udělování doplňkové ochrany, ke kterému žalovaný přistoupil „z důvodu nemožnosti jednoznačného vyloučení takového zacházení, které by bylo možno podřadit mučení či jinému nelidskému a ponižujícímu zacházení v případě jeho návratu do vlasti. Žalovaný konkrétně shledal, že žalobce ve svých vyjádřeních sdělil obavy z opětovného uvěznění poté, co jako novinář psal články o zakázaném hnutí Falun Gong v Číně“.

IV. Obsah správního spisu

17. Žalobce podal dne 18. 4. 2000 žádost o udělení mezinárodní ochrany (v té době žádost o azyl). Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2007, č. j. U-1515/VL-11-P16-R2-2000 (dále jen „původní rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany“) žalovaný rozhodl, že žalobci se ochrana podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu neuděluje a doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu se uděluje, a to na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že „po posouzení všech souvislostí dospěl k závěru, že v případě návratu do země původu by žadateli hrozilo zacházení, které by bylo možno podřadit pod mučení či jiné nelidské a ponižující zacházení dle § 14a zákona o azylu...“
18. Žalobce dne 7. 3. 2008 požádal o prodloužení doplňkové ochrany. Jeho žádosti bylo vyhověno rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2008, č. j. U-1515/VL-11-L06-PD1-2000, kterým žalovaný prodloužil doplňkovou ochranu žalobce o 12 měsíců. Žalovaný konstatoval, že důvody pro něž byla doplňková ochrana udělena, trvají i nadále a nenastaly ani okolnosti odůvodňující odnětí této formy mezinárodní ochrany. Se stejným odůvodněním prodloužil žalovaný doplňkovou ochranu žalobce vždy o dobu 24 měsíců rozhodnutím ze dne 14. 5. 2009, ze dne 27. 4. 2011, ze dne 5. 6. 2013, ze dne 30. 6. 2015 a ze dne 26. 9. 2017.
19. Naposledy žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany dne 27. 8. 2019. V rámci řízení o této žádosti byl s žalobcem proveden pohovor dne 7. 7. 2020 a dne 13. 4. 2021 mu bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.
20. Napadeným rozhodnutím žalovaný neprodloužil doplňkovou ochranu žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Podle ust. § 53a odst. 4 věty čtvrté zákona o azylu ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).
23. Podle ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu doplňková ochrana se odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí. Podle ust. § 17a odst. 2 zákona o azylu při posuzování důvodů uvedených v odstavci 1 ministerstvo přihlédne k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Dále se přihlédne k tomu, zda osoba požívající doplňkové ochrany uvede závažné okolnosti podložené předchozí vážnou újmu odůvodňující odmítnutí ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu svého posledního trvalého bydliště.
24. Podstatou řízení o prodloužení doplňkové ochrany je posouzení toho, zda se významně a dlouhodobě změnily okolnosti, pro které byla žadateli udělena doplňková ochrana (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 1 Azs 34/2009-55). Správní orgán přitom nese důkazní břemeno ve vztahu k otázce, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany, nebo zda se naopak situace v domovském státě cizince stabilizovala a jedná se o změny natolik významné a trvalé povahy, že cizinci nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy a odůvodňuje to zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35).
25. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 Azs 21/2011-57 přitom odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, je možné, pouze pokud okolnosti, které vedly k jejímu udělení, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Pro účely rozhodování o odnětí doplňkové ochrany jsou tyto okolnosti fixovány v důvodech rozhodnutí o jejím udělení a následně je nelze beze změny či zrušení tohoto rozhodnutí (např. cestou mimořádných opravných prostředků) měnit. Důvodem odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu proto nemůže být, dospěje-li správní orgán dodatečně k závěru, že tato ochrana vůbec neměla být rozhodnutím o jejím udělení poskytnuta, a snaží-li se jejím odnětím „revidovat“ původní rozhodnutí.
26. Žalobce ve své žalobě namítal, že rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany lze přijmout, pouze pokud se okolnosti při udělení doplňkové ochrany změnily významným a trvalým způsobem, přičemž má za to, že v jeho případě tomu tak není.
27. Městský soud musí v první řadě konstatovat, že původní rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany je ve vztahu k udělení doplňkové ochrany odůvodněno velmi stručně, když je v něm pouze uvedeno, že žalobci by v případě návratu do země

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

původu hrozilo zacházení, které by bylo možno podřadit pod mučení či jiné nelidské a ponižující zacházení dle § 14a zákona o azylu. Žádné bližší určení okolností, na základě kterých žalovaný udělil doplňkovou ochranu, rozhodnutí neobsahuje. Podobně jako v případě řešeném rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 Azs 21/2011-57, žalovaný opomněl uvést konkrétní skutkové důvody, pro které usoudil, že žalobci hrozilo zacházení, které by bylo možno podřadit pod mučení či jiné nelidské a ponižující zacházení dle § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvedl, že *„[t]akový, poněkud neurčitý, výchozí rámec důvodů pro poskytnutí doplňkové ochrany determinuje i případnou možnost jejího neprodloužení,...*“

28. Důvody obav žalobce z návratu do Číny žalovaný v původním rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany hodnotil pouze v rámci posouzení splnění podmínek pro udělení azylu, přičemž uvedl, že obavy žalobce nepovažoval za dostatečně věrohodné. Žalovaný také konstatoval, že z výpovědi žadatele je sice zřejmé, že k jeho zadržení ve vězení došlo ze strany státních orgánů Číny, ale dle názoru správního orgánu nikoli prokazatelně z azylově relevantního důvodu. Dále žalovaný uvedl, že o absenci intenzity žalobcových potíží ve smyslu zákona o azylu dále svědčí i ta skutečnost, že žalobce byl zadržen na dva měsíce, ale byl vyslýchán pouze třikrát. Také nikdy nebyl předán k trestnímu stíhání, ani nebyl řešen administrativně či mimosoudně. Naopak byl bez vznesení obvinění propuštěn na svobodu a mohl se dále volně pohybovat či pracovat. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce není ani řadovým členem či stoupencem hnutí Falun Gong, a tudíž jednání čínské policie neohrožovalo významným způsobem žalobcův život či svobodu, jak to předpokládá zákon o azylu. Žalovaný zároveň konstatoval, že jelikož od žadatelova zadržení uplynulo již 8 let, je dle názoru správního orgánu velmi nepravděpodobné, že by státní orgány Číny měly po takové dlouhé době zájem na žadatelově dalším zadržení, zejména v tom případě, kdy se nejednalo o člena hnutí Falun Gong a šlo pouze o jeden nepublikovaný článek. Dále žalovaný konstatoval, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany působí přinejmenším účelově.
29. Městský soud tak na základě původního rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany nebyl schopen zjistit, z jakého důvodu byla žalobci udělena doplňková ochrana.
30. Co se týká napadeného rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany, v tomto žalovaný uvádí, že *„[k] udělení a následnému opakovanému prodloužení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany bylo v případě jmenovaného přistoupeno z důvodu nemožnosti jednoznačného vyloučení takového zacházení, které by bylo možno podřadit mučení či jinému nelidskému a ponižujícímu zacházení v případě jeho návratu do vlasti. Správní orgán konkrétně shledal, že jmenovaný ve svých vyjádřeních sdělil obavy z opětovného uvěznění poté, co jako novinář psal články o zakázaném hnutí Falun Gong v Čínské republice...“* Žalovaný však zároveň na str. 5 napadeného rozhodnutí odkázal na své původní rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany a zrekapituloval, z jakých důvodů žalovaný již ani v tomto původním rozhodnutí *„neshledal žádnou z žadatelových obav za oprávněnou a odůvodněnou“*. Zopakoval, že žalobcova intence k napsání článku o hnutí Falun Gong pramenila z obecného investigativního charakteru žurnalistického povolání a nikoli prokazatelně z důvodu obhajoby či dokonce podpory Falun Gong. Žalobce členem či stoupencem hnutí Falun Gong nikdy nebyl. Žalovaný nedošel k závěru, že by důvody žalobce byly způsobily vyvolat závěr o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalobce nebyl v souvislosti s tvrzenou činností žádným

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

způsobem obviněn a nebyl ani trestně stíhán. Žalovaný odkázal na několik mezinárodních úmluv, ke kterým Čína přistoupila. K informacím o tom, že situace stoupenců či členů Falun Gong je stále neutěšená, žalovaný uvedl, že tato situace s žalobcem nijak nesouvisí, neboť jím tvrzená obava z případných potíží po návratu kvůli prodeji zakázané literatury o Falun Gong, vztahující se k roku 1999, za kterou nebyl v zemi původu trestně stíhán, byla již v dřívější době posouzena jako nedůvodná a žalovaný nemá žádný důvod k její revizi, neboť žalobce dlouhodobě žije v České republice, není aktivním stoupencem hnutí Falun Gong a nemá žádné politické ambice.

31. Soud tak musí konstatovat, že shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Soud by měl v rámci řízení o žalobě prozkoumat, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany, nebo zda se naopak situace v domovském státě žalobce stabilizovala a jedná se o změny natolik významné a trvalé povahy, že žalobci nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy. Na základě napadeného rozhodnutí však soud nemohl jednoznačně určit, které důvody vedly žalovaného k udělení doplňkové ochrany žalobci, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je rozporuplné, a zatímco na začátku rozhodnutí žalovaný konstatuje, že těmito důvody byly obavy žalobce z vězení kvůli jeho novinářské činnosti, v další části žalovaný uvádí, že žalobcovy obavy kvůli jeho novinářské činnosti shledal nedůvodnými již v původním rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany. Soud má za to, že v daném případě nemohl tento rozpor bez pochyb odstranit výkladem (ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Soud by totiž musel zcela popřít části odůvodnění původního rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany i napadeného rozhodnutí, pokud by vycházel z toho, že byla žalobci doplňková ochrana udělena z důvodu jeho práce novináře a publikace článků o hnutí Falun Gong. Jak bylo uvedeno již výše, důvod, pro který žalovaný udělil žalobci doplňkovou ochranu, neupřesňuje ani původní rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.
32. V dalším řízení o prodloužení doplňkové ochrany tak žalovaný jasně vymezí, z jakého důvodu udělil žalobci doplňkovou ochranu. Z vyjádření žalobce a žádostí o prodloužení doplňkové ochrany vyplývá, že sám žalobce měl po celou dobu udělení doplňkové ochrany za to, že důvodem udělení doplňkové ochrany bylo nebezpečí vážné újmy z důvodu jeho postihu za články, které napsal o hnutí Falun Gong.
33. Po upřesnění a jasné formulaci důvodů, pro které žalovaný shledal, že žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, žalovaný řádně posoudí, zda tyto důvody již pominuly, či nikoli. Jako důvod neprodloužení doplňkové ochrany přitom neobstojí tvrzení žalovaného, že žalobci poskytl dostatečný prostor k tomu, aby požádal o povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců, což je argument, jemuž žalovaný věnoval nejvíc prostoru v napadeném rozhodnutí. Žalobce správně uvedl ve své žalobě, že tato skutečnost není relevantní při posouzení otázky, zda pominuly důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana. Důvodem neprodloužení doplňkové ochrany nemůže být ani tvrzení žalovaného, že žalobci bezprostředně nehrozí nucené opuštění České republiky. V případě neprodloužení doplňkové ochrany je cizinec povinen vycestovat z území České republiky. Žalovaný nemůže v této souvislosti vycházet z domněnky, že žalobci bude jistě uděleno nějaké jiné pobytové oprávnění, když toto není řádným způsobem podloženo.
34. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, zrušil napadené rozhodnutí pro tyto vady řízení bez jednání podle § Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl v řízení úspěch, ale žádné náklady mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. července 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.